

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat voormalig politieambtenaar V. en politieambtenaar H. van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond zich niet voldoende hebben ingespannen in het kader van het burencconflict waarin verzoeker verwickeld is.

Daarnaast klaagt verzoeker erover dat voormalig politieambtenaar V. hem onheus heeft behandeld in het kader van het burencconflict.

Ook klaagt verzoeker erover dat politieambtenaar H. hem onheus heeft behandeld in het kader van het burencconflict.

Ten slotte klaagt verzoeker erover dat klachtbehandelaar R. verzoekers klacht onzorgvuldig heeft behandeld door niet in te gaan op verzoekers argumenten en door politieambtenaar H. niet te betrekken bij de behandeling van de klacht.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker is verwickeld in een langdurig conflict met zijn bovenburen. Hij ergert zich al lange tijd aan de (geluids)overlast die de kinderen van de bovenbuurvrouw veroorzaken. Dat heeft geresulteerd in een aantal aangiften jegens de burenen. Feitelijk vangen de voorvallen aan op 26 juli 2006. Toen heeft verzoeker aangifte gedaan van bedreiging, en kort daarna ook van belediging, tegen de moeder van zijn buurvrouw, die verhaal kwam halen nadat hij de bovenbuurvrouw had aangesproken op het gedrag van haar oudste zoon.
2. Op 5 oktober 2006 heeft verzoeker zijn eerdere aangifte aangevuld met een aangifte van vernieling tegen de oudste zoon van de buurvrouw, die in de periode van 26 juli tot 3 oktober 2006 meerdere krassen op zijn voordeur zou hebben gemaakt, zijn brievenbus zou hebben bekrast en het naamplaatje van verzoekers brievenbus zou hebben verwijderd.
3. Twee wijkagenten - eerst V. en vanaf 1 juni 2007 H. - hebben bemoeienis met verzoeker en zijn burenen gehad naar aanleiding van het conflict over (geluids)overlast. De situatie tussen verzoeker en de bovenburen is echter alleen maar verslechterd, getuige de verschillende meldingen van verzoeker en de bovenbuurvrouw bij de politie in de loop van 2007.
4. Op 13 augustus 2007 en 15 augustus 2007 diende verzoeker een klacht in bij het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond over het functioneren van wijkagenten V. en H. met betrekking tot dit burencconflict. Verzoeker stelt dat V. en H. zich onvoldoende hebben ingespannen om het burencconflict op te lossen. Tevens klaagt hij erover dat V. hem

bewust in een kwaad daglicht heeft gesteld bij de Stichting Urgentiebepaling Woningzoekenden Rijnmond (SUWR) door zich ten onrechte in negatieve bewoordingen over hem uit te laten, waardoor hij geen urgentieverklaring heeft gekregen. Ook klaagt verzoeker erover dat H. zich op onbehoorlijke wijze tegen hem heeft uitgelaten door te zeggen dat verzoeker anders maar 'in een hutje op de hei' moest gaan zitten.

5. Op 21 september 2007 diende verzoeker een klacht in over het optreden van klachtonderzoeker R., waarmee hij op 30 augustus 2007 een gesprek over zijn klachten heeft gehad. Verzoeker klaagt erover dat R. de klacht over het optreden van de wijkagent, met name H., ter plekke heeft afgedaan, zonder in te gaan op de argumenten van verzoeker en zonder betrokkenheid van H. Verzoeker geeft aan dat R. naar zijn idee te veel handelde vanuit het idee 'zand erover'. Verzoeker vindt dat zijn klacht over H. niet serieus is genomen en een nader onderzoek had behoren te krijgen. Verzoeker wil zijn klacht over H. en V. dan ook handhaven en vraagt om formele behandeling van zijn klachten.

6. In navolging van het advies van de klachtencommissie politie Rotterdam-Rijnmond, verklaarde de korpsbeheerder op 20 maart 2008 de klacht van verzoeker dat voormalig politieambtenaar V. zich onbehoorlijk heeft gedragen ten opzichte van de zuster van verzoeker gegrond en de overige klachten ongegrond. In zijn reactie van 11 november 2008 schreef de korpsbeheerder dat hij geen aanleiding zag om op zijn eerdere beslissing van 20 maart 2008 terug te komen.

7. Op 24 april 2008 diende verzoeker een klacht in bij de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van de inspanningen van voormalig politieambtenaar V. en politieambtenaar H. in het kader van het burencnflict

1. Verzoeker is van mening van politieambtenaren V. en H. zich niet voldoende hebben ingespannen om aan het burencnflict een einde te maken.

2. Uit de beschikbare stukken is af te leiden dat verzoekers klacht zich voornamelijk richt op het niet-reageren op zijn telefoontjes en meldingen, op het niet-onderzoeken van zijn aangifte van vernieling en op het geringe aantal gesprekken van de politie met hem en de burenen. Verzoeker geeft aan dat het voor hem niet duidelijk was wat hij van de politie kon verwachten: volgens de politie verwijzen ze dit soort zaken altijd naar de woningcorporatie, maar volgens verzoeker heeft V. tegen hem gezegd dat het juist een zaak van de politie is door de mogelijke strafbare feiten.

3. Tijdens zijn onderzoek heeft de Nationale ombudsman informatie ontvangen van verzoeker en de politie. Hieruit is het volgende beeld ontstaan over de inspanningen van de politie in het kader van het burencnflict. Volgens informatie uit X-Pol, het computersysteem van de politie, hebben de agenten die op 26 juli 2006 ter plaatse

kwamen na de 112 melding van verzoeker politieambtenaar V. van wijkteam Nieuw Westen van het gebeuren in kennis gesteld. Volgens verzoeker hebben de politieagenten tegen hem gezegd dat 'de wijkagent' contact met hem zou opnemen. Toen dat niet gebeurde, heeft verzoeker naar eigen zeggen meerdere keren met het algemene nummer van de politie gebeld. Hem zou zijn gezegd dat zijn wijkagent H. was. Uiteindelijk, na een aantal telefoontjes, werd verzoeker gezegd dat 'de wijkagent' op 1 augustus 2006 om 19:00 uur bij verzoeker thuis zou langskomen.

4. Op 1 augustus 2006 heeft verzoeker bij hem thuis en in de aanwezigheid van zijn zuster een gesprek gehad met toenmalig politieambtenaar V. Volgens verzoeker kwam V. anderhalf uur te laat, zonder bericht daarover. V. zou hem hebben meegedeeld dat hij de wijkagent was en dat er geen ander was. Uit X-pol blijkt dat verzoeker aan V. video-opnamen liet zien van de overlast die de buurkinderen veroorzaken. V. sprak met verzoeker af dat hij een gesprek met de bovenburen zou aangaan om de situatie rustiger te krijgen. Volgens verzoeker zou hij dit zo snel mogelijk doen, zelfs al een week later.

5. Op 2 augustus 2006 heeft de zuster van verzoeker, op verzoek van V., een gesprek met hem gehad op het politiebureau. Hij heeft haar aangeraden om contact op te nemen met de huisarts, en eventueel slachtofferhulp. Volgens (de zuster van) verzoeker heeft hij ook verwezen naar de woningbouwvereniging en gemeld dat hij met een lange vakantie zou gaan en dat er in die periode geen vervanging zou zijn, maar dat hij direct na terugkomst weer contact zou opnemen.

6. Volgens een mutatie in X-pol van 8 augustus 2006 heeft een agent H. (buurtagent) benaderd om langs te gaan bij verzoeker omdat zijn aangifte werd geseponeerd en het gezien de situatie niet verstandig leek om dit telefonisch aan verzoeker te melden. Dan staat er: H. kent verzoeker van naam en zal hem zeker een bezoekje brengen.

7. In de loop van augustus 2006 heeft verzoeker naar eigen zeggen meerdere keren naar het algemene nummer van de politie gebeld om te vernemen wanneer V. terug zou komen van zijn vakantie. Hem zou zijn verteld dat dit eind augustus was. Later zou verzoeker te horen hebben gekregen dat V. ziek was. En daarna dat hij druk of afwezig was.

8. Verzoeker stelt dat hij V. op 26 augustus 2006 schriftelijk heeft verzocht om contact met hem op te nemen omdat er nieuwe ontwikkelingen waren in het burenc conflict. Op deze brief is niet gereageerd. Verzoeker stelt dat hij op 7 september 2006 V. nogmaals schriftelijk heeft verzocht om contact op te nemen. Ook hierop kwam geen reactie. Uit de stukken die in het onderzoek aan de Nationale ombudsman zijn overgelegd blijkt niet of V. deze brieven heeft ontvangen. Verzoeker geeft aan dat hij toen weer heeft gebeld met het algemene nummer van de politie en te horen heeft gekregen dat V. op 15 september 2006 bij verzoeker thuis zou langskomen.

9. Op 15 september 2006 heeft V. bij verzoeker thuis een gesprek gehad. Het verloop van het gesprek wordt betwist. Uit X-pol blijkt dat verzoeker weer video-opnamen heeft gemaakt. Hij ergert zich vooral aan de bovenbuurjongen. Volgens V. was de situatie in de portiek en op straat rustiger geworden in de afgelopen weken. Verzoeker was bij de huisarts geweest voor medicijnen en bij slachtofferhulp. Naar de lezing van verzoeker kwam V. - ruim een half uur te laat - gekleed in vrijetijdskleding en vragend of er iets te eten was omdat hij honger had. Tijdens het gesprek dat volgens verzoeker wel drie uur duurde, zou V. hebben gezegd dat hij alsnog met de burens zou spreken. Hij zou verzoeker hebben geadviseerd om te verhuizen en hebben aangegeven dat hij een goed woordje zou kunnen doen voor het verkrijgen van een urgentieverklaring. Sindsdien heeft verzoeker naar eigen zeggen geen contact meer met V. gehad. Uit de stukken die in het onderzoek aan de Nationale ombudsman zijn voorgelegd blijkt niet van het tegendeel, behalve twee contactmomenten tussen V. en de zuster van verzoeker.

10. Na dit gesprek heeft V. volgens verzoeker geen actie ondernomen richting de burens. Verzoeker is bij Woonbron geweest, waar hij zou zijn doorverwezen naar V. om met de burens te praten. V. zou de zuster van verzoeker telefonisch hebben laten weten dat de kwestie over het burensconflict door Woonbron moet worden opgelost, door een andere woning aan te bieden. Woonbron zou echter weer naar V. hebben verwezen.

11. Uit X-pol blijkt dat V. op 13 oktober 2006 bij de bovenburens van verzoeker is geweest. Verder blijkt uit X-pol dat V. hierna een bezoek aan Woonbron heeft gebracht en heeft gesproken met medewerker Ro. Hier vernam V. dat verzoeker al eerder in 2001 in een vergelijkbare situatie heeft gezeten. Toen heeft hij met een urgentieverklaring kunnen verhuizen naar zijn huidige adres. Net als V. zou Woonbron met verzoeker hebben afgesproken dat hij zich niet over elk kleinigheid druk maakt.

12. Verzoeker beweert op 22 oktober 2006, 25 oktober 2006, 3 maart 2007 en 3 juni 2007 meldingen van extreme geluidsoverlast bij de politie te hebben gedaan via het algemene telefoonnummer. Volgens de centralisten zouden de meldingen worden doorgegeven aan V., maar V. zou volgens verzoeker geen contact met hem hebben opgenomen.

13. De zuster van verzoeker zou rond 26 februari 2007 door V. zijn ingelicht dat er een klacht tegen verzoeker was ingediend door de bovenburens.

14. Op 28 maart 2007 heeft verzoeker een klacht ingediend bij de officier van justitie tegen het sluiten van het politieonderzoek naar zijn aangiften van bedreiging en vernieling. Verzoeker geeft aan dat hij niets meer heeft vernomen van de politie over zijn aangiften en hij leidt daaruit af dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn voor verder onderzoek. Daar is verzoeker het niet mee eens, want hij heeft (geluid/video)bewijs van de vernielingen en dat heeft hij ook aan de politie laten zien.

15. De hoofdofficier van justitie laat in zijn reactie van 21 juni 2007 weten dat er geen reden is om het onderzoek naar de aangiften te heropenen. De politie heeft besloten om de aangiften niet strafrechtelijk te onderzoeken. Zij hebben gekozen voor bemiddeling en daartoe heeft de politie in de periode van 26 juli 2006 tot en met 13 oktober 2006 zes maal een gesprek met de betrokkenen gevoerd. Volgens de hoofdofficier heeft de politie in deze zaak terecht gekozen voor bemiddeling, omdat de zoon van de bovenbuurvrouw gezien zijn minderjarige leeftijd niet strafrechtelijk kan worden vervolgd. Verzoeker betwist dat er zes gesprekken zijn geweest. Volgens verzoeker is alleen met hem gesproken op 1 augustus 2006 en op 15 september 2006.

16. Op 7 juni 2007 werd verzoeker gebeld door buurtagent H. Verzoeker zou toen te horen hebben gekregen dat V. al enkele maanden niet meer werkzaam was bij de politie. Ook zou H. hebben aangegeven dat hij wekelijks gesprekken heeft met medewerker We. - sociaal beheerder zware overlast - van Woonbron en dat hij op de hoogte is van wat er allemaal speelt, ook al heeft hij verzoeker nog niet eerder gesproken. Het gesprek verliep volgens verzoeker niet prettig.

17. Op 30 juli 2007 heeft medewerker Me. van de gemeente Rotterdam gemaïld met We. van Woonbron over een klachtbrief van verzoeker. Er was inmiddels een reactie van de politie ontvangen, die zich op het standpunt stelt dat een eenzijdige inspanning van hun kant de situatie niet kan verhelpen. Daarom stelt de gemeente een gezamenlijke aanpak van politie, woningcorporatie en de zuster van verzoeker voor. Dan kan worden bezien op welke wijze verzoeker in zijn wonen meer 'ondersteuning' kan krijgen en of buurtbemiddeling zinvol is. Het verzoek aan We. is om contact met buurtagent H. op te nemen, die nu op vakantie is. Uit de stukken die in het onderzoek aan de Nationale ombudsman zijn overgelegd wordt niet duidelijk of hier een vervolg aan is gegeven.

18. Op 15 februari 2008 heeft de klachtencommissie politie Rotterdam-Rijnmond een hoorzitting gehouden. H. is toen gehoord; V. niet. H. heeft verklaard dat hij sinds 2005 buurtagent was van het betreffende gebied. Toen de klachten van verzoeker aanvingen, heeft V. als tijdelijke waarnemer de zaak opgepakt, omdat H. niet beschikbaar was. V. bleef later ook contactpersoon voor verzoeker. H. antwoordde bevestigend op de vraag van de voorzitter of de situatie aldus begrepen diende te worden dat H. van de verwickelingen en de aanpak van de overlast problematiek op de hoogte was, maar dat hij op de achtergrond bleef. Volgens D. - districtschef - was de politie wel degelijk op de meldingen van verzoeker ingegaan. V. had de partijen gehoord - ze maakten elkaar over en weer het leven zuur. D. gaf aan dat de melding van de krassen op de deur wel is onderzocht, maar dat het onderzoek niet tot iets had geleid. H. gaf aan dat er een periode was geweest tijdens ziekte van V. waarop er niet op meldingen was gereageerd. Maar dat was een bewuste keuze, ingegeven door de gedachte dat de politie er inmiddels 26 keer was geweest, en er vermoedelijk niet veel zou gebeuren als de politie de kwestie even geen aandacht zou geven. D. wees erop dat verzoeker al eerder, in 2001, problemen met zijn burens had gehad. Er was toen bemiddeld naar aanleiding waarvan verzoeker een

urgentieverklaring had gekregen voor een andere woning. Nu doken de problemen weer op. Volgens H. kwamen er al een half jaar geen klachten meer. H. heeft, zoals afgesproken in het gesprek tussen verzoeker en R. in augustus 2007, geprobeerd contact met verzoeker te leggen, maar hij heeft hem slechts een keer kort door een kier in de deur gesproken. Volgens H. wil verzoeker hem verder niet spreken.

D. heeft verklaard dat de politie bij dit soort burenruzies steeds doorverwijst naar de verhuurder. Woonbron doet aan buurtbemiddeling, dat is niet de primaire taak van de politie. Volgens H. wilde verzoeker geen buurtbemiddeling.

19. De klachtencommissie politie Rotterdam-Rijnmond adviseerde de korpsbeheerder dat de wijkagenten zorgvuldig hebben gehandeld met betrekking tot hun taakuitoefening, gezien de inspanningen die zij hebben gepleegd en gelet op het feit dat de hulp van de politie 'slechts' in aanvulling op de bemoeienissen van de verhuurder heeft te gelden.

De korpsbeheerder achtte de klacht ongegrond.

20. In het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman is H. op 11 september 2008 telefonisch gehoord. H. verklaarde onder meer het volgende:

"Toen klager voor het eerst contact met ons zocht in verband met door hem ondervonden burenoverlast, heeft mijn toenmalige collega V. de zaak opgepakt, hoewel de betrokken adressen binnen mijn werkgebied als buurtagent lagen. Reden hiervoor was dat ik op dat moment bezig was met een cursus. Deze collega heeft toen zijn bevindingen naar mij teruggekoppeld. Het leek hem al direct een bijzonder lastige en moeilijk op te lossen kwestie die ook niet direct veel raakvlak leek te hebben met het eigenlijke politiewerk. Mijn collega en ik hebben vervolgens afgesproken dat hij zich ook daarna met deze situatie zou blijven bezighouden. Dat is toen ook gebeurd.

Klager liet destijds weten veel last te ondervinden van zijn bovenburen. Het ging daarbij met name om geluidsoverlast die werd veroorzaakt doordat het 7-of 8-jarige zoontje van de bovenburen in het gemeenschappelijke trappenhuis van het perceel speelde. Ook klaagde hij erover dat hij veel last had van de manier waarop deze jongen en zijn vriendjes hem aankeken.

Ik heb in dit verband de kwestie op enig moment aan de orde gesteld tijdens het reguliere overleg met de beheerder Sociale Overlast van Woonbron, de betrokken woningbouwvereniging. Toen bleek mij dat klager op zijn vorige adres een soortgelijke situatie had meegemaakt. (...)

Uiteraard heb ik in deze kwestie ook contact gehad met de betrokken bovenbuurvrouw. Zij heeft toen aangegeven dat zij uiteraard bereid was erop toe te zien dat haar zoontje en zijn vriendjes zich niet zouden misdragen en dat zij op een normale manier rekening wenste te houden met verzoeker.(...)

Ik heb overigens maar een keer direct contact gehad met klager. Ik ben op een gegeven moment naar zijn woning gegaan, maar klager weigerde mij binnen te laten. Ik ben toen vrij snel weer weggegaan. Opmerkelijk vind ik dat de heer B. ook in het kader van de klachtbehandeling contact met mij uit de weg is gegaan. Klager en ik zijn door de klachtencommissie onafhankelijk van elkaar gehoord. Klager had de commissie laten weten geen prijs te stellen op mijn aanwezigheid.

Ik heb de indruk dat klager de oorzaak voor de gerezen problemen uitsluitend bij anderen wil zoeken, bij zijn bovenburen, de woningbouwvereniging, en bij ons, de politie. Ik vrees dat het probleem, dat op zijn vorige adres dus ook al speelde, niet kan worden opgelost zolang hij dat standpunt blijft innemen."

21. Verzoeker schrijft op 1 december 2008 in zijn reactie op de verklaring van H. dat hij het daar absoluut niet mee eens is en dat hij een andere wijkagent eist. In zijn reactie brengt verzoeker naar voren dat H. in juli 2006 niet op cursus zou zijn geweest, maar op vakantie. Hierbij verwijst hij naar een e-mailbericht van 30 juli 2007 van de gemeente Rotterdam aan Woonbron waaruit blijkt dat H. in de periode waarin het e-mailbericht werd verstuurd op vakantie was. Ook geeft hij aan dat H. nooit direct contact met hem heeft gehad, alleen telefonisch. Verzoeker is verder van mening dat 'overlast van spelende kinderen' aan de situatie geen recht doet, want het zou gaan om toenemende overlast van zijn burens bestaande uit onder meer dreigementen met de dood.

Beoordeling

22. Dit klachtonderdeel wordt getoetst aan het vereiste van redelijkheid. Dat vereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Het belang aan de zijde van verzoeker is dat zijn meldingen en aangiften serieus worden genomen door de politie en dat daar indien nodig actie op wordt ondernomen, maar vooral ook dat voor hem duidelijk is wat hij van de politie mag verwachten. Het belang van de politie is er in gelegen dat een goede communicatie met verzoeker en de andere betrokkenen in het burencolict plaatsvindt, maar dat er niet nodeloos wordt geïnvesteerd in zaken waarvan geen effect meer is te verwachten.

23. De Nationale ombudsman benadrukt dat de taak van de politie in een burencolict een beperkte omvang heeft. Binnen het kader van een burenrucie behoort het tot de preventieve taak van de politie, bijvoorbeeld door in gesprek te gaan met de betrokkenen, om te trachten het plegen van strafbare feiten te voorkomen. Verder behoort het tot de taak van de politie om repressief op te treden in geval van strafbare feiten. Dat betekent zoveel als aangiften van strafbare feiten opnemen en een opsporingsonderzoek instellen wanneer strafbare feiten zijn gepleegd. Het strafrecht blijkt echter een ongeschikt middel om bepaald onwenselijk gedrag tussen burens aan te pakken. Wanneer sprake is van een geëscaleerde burenrucie rest de politie niets anders meer dan hierin haar repressieve taak te vervullen.

24. De Nationale ombudsman wijst er ook op dat een burger van de overheid, en de politie in het bijzonder, wel een inspanning mag verwachten om in een burencollict te trachten de verstandhouding tussen partijen te normaliseren. Dit gaat niet zover dat van deze zelfde overheid kan worden geëist dat zij hierin ook resultaat boekt.

25. De Nationale ombudsman kan niet in zijn algemeenheid aangeven wanneer de politie zich voldoende heeft ingespannen om een burencollict op te lossen. Dat is in hoge mate afhankelijk van de concrete omstandigheden en de opstelling van betrokken partijen.

26. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman komt niet het beeld naar voren dat de politie zich in deze zaak onvoldoende heeft ingespannen. De kern van verzoekers problemen met de burenen ligt in de (geluids)overlast die hij ervaart van de spelende kinderen van de bovenburenen in het trappenhuis van de flat waar verzoeker woont. De Nationale ombudsman acht het aannemelijk dat die situatie tussen partijen is verslechterd. Het collict dat tussen hen is ontstaan, hangt nauw samen met verzoekers aangiften van vernieling en bedreiging. Uit het onderzoek blijkt dat de politie de aangiften van verzoeker en ook zijn latere meldingen van overlast heeft opgenomen. Wijkagent V. is op de hoogte gebracht en hij heeft gesprekken met verzoeker en zijn zuster en de bovenbuurvrouw gevoerd. Verder blijkt dat hij verzoeker heeft verwezen naar de verhuurder (Woonbron), zijn huisarts en slachtofferzorg. De politie heeft besloten om niet tot strafrechtelijke handhaving over te gaan, maar te proberen via bemiddeling de verstandhouding tussen partijen te normaliseren. Het onderzoek door de Nationale ombudsman heeft uitgewezen dat dit, om welke reden dan ook, blijkbaar niet is gelukt. Pogingen tot bemiddeling door de politie en buurtbemiddeling zijn op niets uitgelopen. Hierbij heeft de Nationale ombudsman geconstateerd dat verzoeker zich niet zeer heeft ingespannen om zelf een bijdrage te leveren aan de oplossing van zijn problemen met de burenen. Uit het onderzoek blijkt dat verzoeker niet wilde meewerken aan buurtbemiddeling en geen begrip kon opbrengen voor de spelende kinderen van de burenen. Tevens komt uit de stukken naar voren dat de betrokken wijkagenten, na de eerste pogingen om bij betrokkenen over en weer begrip voor elkaars situatie te kweken, daarna nog weinig tijd en energie aan verzoeker hebben besteed. Toch maakt dit niet dat er in deze zaak sprake is van onvoldoende inspanningen van de zijde van de politie. Zoals reeds is aangegeven is de preventieve taak van de politie in een burencollict eindig.

27. De kern van verzoekers probleem met de politie ligt volgens de Nationale ombudsman in de communicatie. Verzoeker heeft aangegeven dat voor hem niet duidelijk was wat hij van de politie kon verwachten. Mogelijk heeft de samenloop van de aangiften van strafbare feiten en het burencollict voor verwarring gezorgd bij verzoeker over de taak van de politie in dezen. Dat kan ertoe hebben geleid dat bij hem verwachtingen zijn ontstaan over de inzet van de politie die niet konden worden vervuld. Hoewel voor de Nationale ombudsman lastig is vast te stellen hoe het misverstand precies is ontstaan, valt uit het materiaal af te leiden dat de politie hier aan heeft bijgedragen door geen duidelijkheid te scheppen. Met name was voor verzoeker onvoldoende duidelijk wie de wijkagent in deze

kwestie was en wat zijn taak bij het burencollict precies inhield. Verder heeft de politie verzoeker tussentijds niet op de hoogte gehouden. Hierbij is van belang dat niet is komen vast te staan dat de politie verzoeker heeft geïnformeerd over de beslissing om naar aanleiding van zijn aangiften te kiezen voor bemiddeling. Het ligt op de weg van politieambtenaren als professionals om zorg te dragen voor voldoende en eenduidige berichtgeving jegens partijen in een burencollict. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het ongelukkig is dat dit in deze zaak jegens verzoeker niet is gebeurd.

Desondanks is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie zich redelijkerwijs voldoende heeft ingespannen om verzoekers problemen te helpen oplossen.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II. Ten aanzien van de onheuse bejegening door voormalig politieambtenaar V.

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat V. hem onheus heeft behandeld. Daarbij gaat het er met name om dat V. volgens verzoeker tegen hem heeft gezegd dat hij moest gaan verhuizen en dat hij een 'goed woordje' voor verzoeker zou kunnen doen bij de woningcorporatie. In de procedure over de urgentieaanvraag ontdekte verzoeker dat V. zich in negatieve bewoordingen over hem had uitgelaten, waardoor zijn aanvraag voor een urgentieverklaring was afgewezen.

2. Op 4 december 2006 heeft verzoeker een urgentieaanvraag ingediend bij de Stichting Urgentiebepaling Woningzoekenden Rijnmond (SUWR) op de grond 'geweld en bedreiging'. Op 25 januari 2007 wees de SUWR de urgentieaanvraag van verzoeker af. Verzoeker heeft tegen deze beschikking van de SUWR op 26 februari 2006 bezwaar ingediend bij de Geschillencommissie. De SUWR heeft op 15 mei 2007 een verweerschrift ingediend. Daarin geeft de SUWR aan dat verzoeker sinds 15 november 2002 woonachtig is op zijn huidige adres, waar hij problemen heeft met de burenen, waaronder (geluids)overlast.

3. In het verweerschrift van de SUWR van 15 mei 2007 staat dat er op 25 januari 2007 telefonisch contact is geweest met de politie, met wijkagent V., over de woonsituatie van verzoeker. Er blijkt niet duidelijk wat V. precies tegen de SUWR heeft gezegd. Dat is ook niet op andere wijze duidelijk geworden. De enige aanwijzing over de uitlatingen van V. staat in het verweerschrift van de SUWR, waarin een passage over het gesprek met V. is opgenomen. Het lijkt hier te gaan om een geparafraseerde weergave van de uitlatingen van V. De passage luidt als volgt:

"Er is geen sprake van een levensbedreigende situatie. Betrokkene heeft veel problemen, ook met geluiden uit de omgeving. Leeft als een kluizenaar. Hij maakt het zichzelf en zijn

omgeving erg moeilijk. Meneer V. geeft aan dat hij denkt dat verhuizing geen oplossing is omdat hij overal last heeft van geluiden, spelende kinderen en deuren die open en dicht worden gedaan."

4. In het verweerschrift staat dat er ook is geprobeerd om telefonisch contact met verzoeker te krijgen. Volgens de zuster van verzoeker wilde hij een persoonlijk gesprek. Dat bleek niet mogelijk, alle aanvragen werden telefonisch afgehandeld. De SUWR verwees naar hoofdstuk 3.4 van bijlage 1 van de Overeenkomst Woonruimteverdeling Stadsregio Rotterdam 2006 waarin is bepaald dat voor een urgentieverklaring onder andere als voorwaarde is gesteld dat er sprake is van ernstig psychisch en/of fysiek geweld of bedreiging daarmee, wat tot gevolg heeft dat betrokkene niet langer in de woning kan wonen. Uit het verweerschrift blijkt dat de SUWR, onder verwijzing naar de telefonische verklaring van de politie, vindt dat daarvan geen sprake is. Verder staat in het verweerschrift dat Woonbron een woning heeft aangeboden, maar dat verzoeker deze heeft geweigerd omdat hij vanwege medische problemen dat trap niet op zou kunnen. SUWR geeft aan dat overlastklachten en de problemen die hieruit voortvloeien door de verhuurder dienen te worden opgelost. De conclusie van het verweerschrift is dat het eerdere besluit moet worden gehandhaafd.

5. De beslissing van de geschillencommissie is niet bekend. Er zijn echter aanwijzingen in de beschikbare stukken dat het bezwaar van verzoeker is afgewezen.

6. Op 15 februari 2008 heeft de klachtencommissie politie Rotterdam-Rijnmond een hoorzitting gehouden. De Commissie stelde vast dat dit klachtonderdeel door de betrokken klachtbehandelaar en districtschef niet nader is onderzocht daar V. vanaf 1 juni 2007 niet meer bij de politie werkte. De Commissie gaf aan dat het door het vertrek van V. niet mogelijk is om hem te horen.

7. Desgevraagd gaf districtschef D. aan dat hij de rapportage van V. niet kende. Ook gaf hij aan dat de politie niet over urgentieverklaringen gaat. Op zich is een melding zoals opgetekend niet ongebruikelijk, er worden soms op verzoek van de woningbouwvereniging, bijvoorbeeld bij scheidingsprocedures, wel dergelijke rapportages opgemaakt, aldus D.

H. merkte op dat hij zich niet kon voorstellen dat V. die tekst had opgetekend zonder dat hij dat wist. Hierbij kan worden opgemerkt dat er wordt gesproken over een rapportage als zou het een schriftelijk stuk betreffen dat V. heeft opgesteld, maar in de interne klachtprocedure is geen schriftelijk stuk boven water gekomen. In de procedure bij de Nationale ombudsman ook niet. Er is alleen de passage in het verweerschrift van de SUWR over het telefoongesprek met V.

8. De klachtencommissie politie Rotterdam-Rijnmond adviseerde de korpsbeheerder dat zelfs als vastgesteld kon worden dat V. zich in de SUWR-procedure had geuit op een

manier als door verzoeker aangegeven, de door V. gebruikte typering in de daarbij gebruikte bewoordingen niet klachtwaardig was. Goed beschouwd was de gehanteerde omschrijving volgens de Commissie niet meer dan een weergave van V.'s eigen visie in bewoordingen die de Commissie niet ongebruikelijk voorkwamen.

9. De korpsbeheerder verklaarde de klacht ongegrond.

Beoordeling

10. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman is niet duidelijk geworden of V. heeft beloofd aan verzoeker om een 'goed woordje' voor hem te doen bij de woningbouwvereniging. Ook heeft de Nationale ombudsman niet kunnen vaststellen wat V. precies heeft gezegd tegen de SUWR in het kader van de urgentieprocedure. Het was voor de Nationale ombudsman niet mogelijk om V. in het onderzoek te horen, omdat hij niet meer werkzaam was bij het politiekorps. Er is alleen een passage in het verweerschrift van de SUWR van 15 mei 2007 voor handen waaruit mogelijk kan worden afgeleid wat V. heeft gezegd. Het is niet ondenkbaar dat de passage afkomstig is uit het gesprek met V. Echter, de manier waarop de passage is geformuleerd impliceert dat het niet gaat om een letterlijke weergave van de uitlatingen van V., maar om een geparafraseerde weergave van het gesprek door een medewerker van de SUWR.

Indien V. aan verzoeker heeft toegezegd dat hij een goed woordje voor hem zou doen bij de woningbouwvereniging, moet uit voormelde passage worden afgeleid dat hij zich niet aan die toezegging heeft gehouden. Echter, zoals gezegd, kan de Nationale ombudsman niet vaststellen of hij die toezegging heeft gedaan.

Daarom kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat V. een gedane toezegging niet is nagekomen. Op zichzelf beschouwd vindt de Nationale ombudsman de uitlating zoals deze in voormelde passage is geparafraseerd, niet onheus.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van het geven van een oordeel over dit klachtonderdeel.

III. Ten aanzien van de onheuse bejegening door politieambtenaar H.

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat H. hem onheus heeft behandeld. Uit de beschikbare stukken leidt de Nationale ombudsman af dat het er met name om gaat dat buurtagent H. verzoeker tijdens een telefoongesprek op 7 juni 2007 op vervelende wijze heeft toegesproken. Verzoeker geeft aan dat H. tegen hem heeft gezegd dat hij zijn eigen problemen maar moest oplossen door zelf met de burens te praten en dat de politie in deze situatie niet meer zal optreden. Verder geeft verzoeker aan dat H. heeft gezegd dat als

verzoeker niet tegen een beetje geluid kan, hij dan maar 'in een hutje op de hei' moest gaan zitten.

2. De klachtencommissie deelde mee dat dit klachtonderdeel niet duidelijk aan de orde was geweest tijdens de informele behandeling.

H. was op dit punt door de klachtencommissie gehoord. Hij verklaarde dat hij de term 'hutje op de hei' had gebruikt. Hij was reeds een half uur met klager aan het telefoneren en in een poging klager rustig te krijgen hield hij hem voor: 'straks zit je in een hutje op de hei en waar moet je dan over klagen?' Het was in ieder geval niet beledigend bedoeld. Hij had klager toen wel gezegd dat als het ging om kinderen die op de trap lopen, dat klager niet hem maar Woonbron moest bellen.

Verzoeker was ook gehoord. Hij liet met toestemming van de Commissie een geluidsopname van de bewuste uitlating horen. Te horen was de heer H. die op luide en wat bitse toon zegt dat 'als de heer B. niets wil accepteren, hij dan maar in een hutje op de hei en niet hier in de stad moet gaan wonen'.

3. De klachtencommissie politie Rotterdam-Rijnmond was van oordeel dat de door H. gehanteerde bewoordingen 'bitser' en in een luide toon gesproken, beduidend forser overkwamen dan H. wilde doen geloven, maar dat voor een zuiver oordeel over de betreffende passage en de daaraan te geven waardering, het gehele gesprek (de 'sfeer') op zijn merites beoordeeld had dienen te worden. Dat bleek echter niet mogelijk. Onder deze omstandigheden was de Commissie van mening dat de door H. gekozen bewoordingen niet gelukkig waren gekozen, noch een schoonheidsprijs verdienden, maar dat dit in het vuur van een betoog kan voorkomen.

De korpsbeheerder achtte ook deze klacht ongegrond.

4. In het kader van het onderzoek door de Nationale ombudsman is H. op 11 september 2008 telefonisch gehoord. H. verklaarde onder meer het volgende:

"Toen bleek mij dat klager op zijn vorige adres een soortgelijke situatie had meegemaakt (...). Ik heb klager hierop aangesproken en toen geprobeerd begrip bij hem te krijgen voor het feit dat je als bewoner van een flatwoning de nabijheid van andere bewoners zal moeten accepteren en dat spelende kinderen nu eenmaal geluid produceren. In dat verband heb ik inderdaad opgemerkt dat als je dit niet wil accepteren, je wellicht een hutje op de hei moet zoeken. Deze opmerking was absoluut niet onheus of beledigend bedoeld en kan volgens mij ook niet op die manier worden aangemerkt."

5. De Nationale ombudsman heeft de bandopname van het fragment van het gesprek tussen H. en verzoeker beluisterd. Daarop is het volgende te horen: H. zegt: 'Als u niets wil accepteren, dan moet u in een hutje op de hei gaan wonen, en niet in de stad.' Verzoeker reageert daarop: 'Sorry, zegt u dat tegen mij?' H. zegt vervolgens: 'Ja, dat zeg ik tegen u.'

De Nationale ombudsman omschrijft de manier en toon waarop H. tegen verzoeker spreekt als rustig, zakelijk en duidelijk.

6. Verzoeker geeft in zijn reactie van 11 augustus 2009 op het verslag van bevindingen aan dat hij het niet eens is met deze typering van de uitlating van H. door de Nationale ombudsman. Verzoeker is van mening dat H. zich in het gesprek op onvriendelijke toon beledigend en discriminerend jegens hem heeft uitgelaten.

Beoordeling

7. Dit klachtonderdeel is getoetst aan het vereiste van correcte bejegening. Dit vereiste houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dat houdt in dat van een politieagent mag worden gevergd dat hij in zijn optreden jegens een burger bewoordingen weet te kiezen die correct zijn.

8. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman is niet komen vast te staan hoe het gesprek van 7 juni 2007 tussen H. en verzoeker precies is verlopen en hoe verzoeker zich in het gesprek heeft opgesteld. Alleen de uitlating van H. is op bandopname vastgelegd.

9. De Nationale ombudsman stelt vast dat H. zich in de keuze van zijn bewoordingen jegens verzoeker niet heeft uitgelaten op een denigrerende manier. De toevoeging 'hutje op de hei' brengt daar geen verandering in. De Nationale ombudsman acht het op basis van het geluidsfragment aannemelijk dat H. aan verzoeker wilde duidelijk maken dat in een stedelijke omgeving, en zeker in een flatgebouw, waar mensen dicht op elkaar wonen er altijd wel geluid van anderen zal zijn.

10. De Nationale ombudsman acht voor een beoordeling van de uitlating van H. de context van het gesprek waarbinnen de uitlating is gedaan van belang. Deze context is in het onderzoek niet vast komen te staan. Wel heeft de Nationale ombudsman de indruk gekregen dat verzoeker de oorzaak van het burencflict voornamelijk bij anderen lijkt te zoeken en weinig oog heeft voor zijn eigen aandeel in de oplossing daarvan. De Nationale ombudsman acht het niet ondenkbaar dat de weinig coöperatieve opstelling van verzoeker het noodzakelijk maakte om duidelijke taal te spreken. In het licht hiervan kan de Nationale ombudsman begrip hebben voor de keuze van wijkagent H. om zijn boodschap aan verzoeker in de door hem gebezigde bewoordingen over te brengen.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat H. de grenzen van een correcte bejegening van verzoeker niet heeft overschreden.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

IV. Ten aanzien van een onzorgvuldige klachtbehandeling door niet in te gaan op

verzoekers argumenten en door politieambtenaar H. niet te betrekken bij de behandeling van de klacht

Bevindingen

1. Verzoeker stelt dat klachtbehandelaar R. voorbij is gegaan aan zijn klacht over het optreden van de wijkagent, met name H. Volgens verzoeker stelde R. zich vooral op het standpunt dat verzoeker het verleden moest laten rusten en 'zand erover'. Verzoeker had, in de woorden van zijn toenmalige advocaat, het gevoel dat R. vooral bemiddelend bezig was in plaats van klachtoplossend. Bovendien stelt verzoeker dat H. niet is betrokken bij de behandeling van de klacht. Verzoeker vindt dat zijn klacht over H. niet serieus is genomen en een nader onderzoek had behoren te krijgen.

2. In het kader van de behandeling van de klachten over V. en H. heeft op 30 augustus 2007 een gesprek tussen verzoeker en klachtonderzoeker R. plaatsgevonden. Bij dit gesprek waren van de zijde van verzoeker zijn zuster en iemand van de Stichting Slachtofferhulp aanwezig. De uitkomsten van het gesprek zijn bij brief van 30 augustus 2007 aan verzoeker bevestigd. Volgens R. heeft hij uitgelegd dat de hulpverlenende taak van de politie zijn begrenzing kent als het gaat om verantwoordelijkheden van externe organisaties, zoals Woonbron (woningcorporatie). De politie vervult een adviserende taak op velerlei fronten, ook bij woningcorporaties. Maar Woonbron is zelfstandig bevoegd om besluitvormend te handelen. Er is sprake van wederzijds ervaren onenigheid c.q. overlast tussen verzoeker en zijn burens, waarvan Woonbron op de hoogte is. Er is verzoeker verder meegedeeld dat V. sinds 1 juni 2007 niet meer werkzaam is bij de politie en dat H. als buurtagent (mede)verantwoordelijk is voor de kwaliteit van de leefbaarheid in de woonbuurt. Volgens R. zal H., onder directe verantwoordelijkheid van zijn (wijk)teamchef W. verdere actie ondernemen om de leefbaarheid in de woonomgeving van verzoeker te normaliseren, waarbij het resultaat wel afhankelijk wordt gesteld van de medewerking van verzoeker en de burens. Volgens R. kon verzoeker zich vinden in deze aangereikte mogelijkheden. Met verzoeker is afgesproken dat H. schriftelijk contact zou opnemen voor het voeren van een intakegesprek.

3. Tijdens de hoorzitting van de klachtencommissie is R. niet gehoord. In het advies van de klachtencommissie is het standpunt van R. als volgt weergegeven: 'consultatie van en informatieverstrekking aan de wijkagent en diens directe chef hebben plaatsgevonden als vervolg op de door de klachtbehandelaar gedane toezegging om politie inzet te plegen ter normalisering van de leefbaarheid in klagers woonomgeving. In dit verband is het van belang dat buurtagent H. na enkele maanden het stokje heeft overgenomen van - de per 1 juni 2007 ontslagen - buurtagent V. Zijn politiebemoeienis is daarbij niet verder gegaan dan een eenmalig casusoverleg bij de woningcorporatie Woonbron inzake de door klager ervaren woonomgevingsproblematiek.'

H. verklaart dat R. hem heeft gehoord en geconsulteerd voorafgaand aan het gesprek en tijdens de klachtbehandeling.

4. De klachtencommissie politie Rotterdam-Rijnmond was ten aanzien van de klachtbehandeling van mening dat het doel van het gesprek was om het geschade vertrouwen te herstellen en dat H. wel was geconsulteerd over de klachtafhandeling.

De korpsbeheerder achtte deze klacht ongegrond.

5. In het kader van het onderzoek door de Nationale ombudsman is R. op 29 september 2008 telefonisch gehoord. R. verklaarde onder meer het volgende:

"In de loop van het gesprek werd meer en meer gefocust op de mogelijkheid om de heer B. naar een andere woonomgeving overgeplaatst te krijgen. Ik heb toen ook uitgelegd dat de politie daar slechts zijdelings bij betrokken kan zijn. De voor zo'n verhuizing benodigde urgentieverklaring wordt immers niet door de politie verstrekt. Hooguit kan de politie daarbij een adviserende rol spelen.

Over de klacht dat ik collega H. niet in de klachtbehandeling zou hebben betrokken, wil ik het volgende opmerken. Op enig moment heeft de wijkteamchef, in overleg met collega H., besloten dat hij, collega H. dus, de zaak B. zou overnemen. De heer B. is hiervan toen ook op de hoogte gesteld. Toen verzoeker zich medio augustus 2007 met zijn klacht tot ons wendde, was collega H. nog maar heel kort daadwerkelijk betrokken bij de zaak. H. heeft in die paar weken contact gehad met de betrokken woningstichting en één keer met verzoeker. In het kader van de klachtbehandeling is wel degelijk aandacht besteed aan het optreden van collega H. in deze kwestie."

Beoordeling

6. Voor zover dit klachtonderdeel betrekking heeft op het betrekken van wijkagent H. bij de klachtbehandeling, is getoetst aan het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving. Dit vereiste houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Het gedeelte van het klachtonderdeel dat betrekking heeft op de aard van het gesprek tussen R. en verzoeker is getoetst aan het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking. Dit vereiste houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

7. Uit de stukken die de Nationale ombudsman heeft ontvangen, blijkt dat op 30 augustus 2007 een bemiddelingsgesprek tussen R. en verzoeker plaatsvond in de zogenaamde 'informele fase' van de klachtbehandeling door de politie. Volgens artikel 9:5 Awb zou het doel van een bemiddelingsgesprek in de 'informele fase' moeten zijn om een oplossing van de klacht te vinden waarmee verzoeker tevreden is. Dat betekent echter niet dat een

verzoeker aanspraak kan maken op succes.

8. Hoe die oplossing naar tevredenheid van verzoeker wordt bereikt, is niet geregeld. Hierbij komt de klachtbehandelaar een bepaalde mate van vrijheid toe. Daarom hoeft het beginsel van hoor en wederhoor niet onverkort toegepast te worden. Verzoeker mocht van de klachtbehandelaar verwachten dat deze zich had geïnformeerd over de klacht, maar de klachtbehandelaar hoefde geen compleet feitenoverzicht te hebben. Het stond R. in deze fase vrij om H. in meer of mindere mate bij de klachtbehandeling te betrekken.

9. De Nationale ombudsman juicht toe dat de politie probeert te zoeken naar een bevredigende oplossing voor een klacht, maar wil hierbij wel benadrukken dat verzoeker in dat geval de ruimte diende te krijgen om wanneer hij zich niet kan vinden in de uitkomsten te verzoeken om het oordeel van de korpsbeheerder over zijn klacht. Daaraan lijkt in deze zaak voldoende tegemoet gekomen te zijn, nu uit de beschikbare stukken blijkt dat verzoeker in een brief van 21 september 2007 heeft verzocht om behandeling van zijn klachten door de klachtencommissie. Dat is vervolgens gebeurd.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat geen sprake is van onvoldoende informatieverwerving.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

10. De Nationale ombudsman constateert ook bij dit klachtonderdeel een probleem in de communicatie met verzoeker. Uit het onderzoek komt naar voren dat verzoeker een andere verwachting van het gesprek had dan R. Verzoeker wilde dat zijn klacht over de wijkagenten aan de orde werd gesteld, terwijl R. vooral een toekomstgerichte oplossing van de klacht nastreefde. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman is niet komen vast te staan hoe het gesprek tussen R. en verzoeker precies is verlopen en wat R. al dan niet aan verzoeker heeft uitgelegd over het doel van het gesprek. De Nationale ombudsman acht het spijtig dat verwarring is ontstaan over het doel van het gesprek, maar kan niet achterhalen wat de precieze oorzaak daarvan is. Nu verzoeker de mogelijkheid had om het oordeel van de korpsbeheerder over zijn klacht te vragen, komt de Nationale ombudsman tot het oordeel dat niet aannemelijk is geworden dat aan verzoeker onvoldoende informatie is verstrekt.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking niet is geschonden.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond is

niet gegrond ten aanzien van:

- onvoldoende inspanningen van voormalig politieambtenaar V. en politieambtenaar H. in het kader van het burencflict;
- onheuse bejegening door politieambtenaar H.;
- onzorgvuldige klachtbehandeling door niet in te gaan op verzoekers argumenten en door politieambtenaar H. niet te betrekken bij de behandeling van de klacht.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van onheuse bejegening door voormalig politieambtenaar V.

Onderzoek

Op 24 april 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van B. te R. met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond (de burgemeester van Rotterdam), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek besloot de Nationale ombudsman om eerst de betrokken ambtenaren te horen, alvorens een reactie van de korpsbeheerder op de klacht te vragen. De korpsbeheerder werd gevraagd om een afschrift te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken ambtenaren H. en V. verzocht om telefonisch contact op te nemen met de Nationale ombudsman om inlichtingen te verstrekken. Met politieambtenaar V. is geen contact opgenomen. Het is gebleken dat V. sinds 1 juni 2007 niet meer werkzaam was bij het korps Rotterdam-Rijnmond.

In het kader van het onderzoek heeft H. op 11 september 2008 telefonisch een verklaring afgelegd aan een onderzoeker van de Nationale ombudsman. Op 29 september 2008 heeft R. telefonisch een verklaring afgelegd.

De korpsbeheerder werd naar aanleiding van de verklaringen van H. en R. verzocht om te reageren op de klacht. De korpsbeheerder heeft op 11 november 2008 laten weten dat hij geen reden zag om op zijn beslissing van 20 maart 2008 terug te komen.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld om te reageren op de verklaringen van H. en R. en op de reactie van de korpsbeheerder. Verzoeker heeft op 1 december 2008 schriftelijk gereageerd.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Ambtenaar R. deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen voor wat betreft klachtonderdeel III.

Ambtenaar H. gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

1. Verzoekschrift van B. van 24 april 2008, met diverse bijlagen, waaronder, voor zover relevant:

- * een chronologische beschrijving van de inspanningen van de politie opgesteld door verzoeker;
- * verweerschrift van de SUWR van 15 mei 2007 inzake de urgentieprocedure;
- * brief van verzoeker van 28 maart 2008 aan het Openbaar Ministerie over het sluiten van het politieonderzoek naar zijn aangiften;
- * reactie van de hoofdofficier van justitie van 21 juni 2007;
- * een commentaar op het advies van de klachtencommissie politie Rotterdam-Rijnmond opgesteld door verzoeker;
- * brief van 21 september 2008 van verzoeker aan districtschef D.

2. Aanvulling van B. van 9 juni 2008 op het verzoekschrift.

3. Een geluidsopname van een fragment uit het gesprek met politieambtenaar H. opgestuurd door verzoeker.

4. Het klachtdossier van de politie, met daarin, voor zover relevant:

- * klachtafhandelvingsverslag van R.;
- * brief van 30 augustus 2008 van districtschef D. aan verzoeker;

* overzicht van mutaties en processen-verbaal met betrekking tot verzoeker uit het regionale bedrijfsprocessensysteem (X-pol) van de politie;

* beslissing van de korpsbeheerder van 20 maart 2008;

* advies van de klachtencommissie politie Rotterdam-Rijnmond van 15 februari 2008.

5. Verklaring van H. afgelegd op 11 september 2008.

6. Verklaring van R. afgelegd op 29 september 2008.

7. Reactie van verzoeker van 1 december 2008.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond